

hvert fald en doktrinær holdning, som også var indholdet af udlændingeloven af 1983.

På mere end 20 års afstand er det berettiget at kalde denne lov for noget af det mest skæbnesvangre, der er sket i Danmarks nyere historie. Her blev det danske folks førstefødselsret berøvet det af jurister og politikere, som altid tog ideens parti imod virkeligheden, eller, hvad der er det samme, tog de fremmedes parti imod danskerne.

I sin bog »Flygtningeret« fra 1984 skrev Hans Gammeltoft-Hansen, tidligere formand for Dansk Flygtningehjælp og udlændingelovens forfatter og ophavsmand, følgende:

Den grundlæggende holdning bag denne bogs bidrag til flygtningeretten består først og fremmest i, at det bør være en fundamental ret for mennesker at have et blivende opholdssted og at nyde opholdslandets beskyttelse.

Meningsløsheden i en sådan tankegang er indlysende. Gammeltoft-Hansen forveksler ordet behov med ordet ret. Det er et fundamentalt behov at have et blivende opholdssted, men det kan aldrig være en ret, for ret forudsætter altid en lov.

Dette er dels dårlig jura udsprunget af idealistisk abstraktion og overjordisk idealisme, men det er også udtryk for mishandling af det folk, der skal lægge ryg og virkelighed til de abstrakte ideer.

Udlændingeloven af 1983 var en mishandling af det danske folk, og at den skyldige var den nuværende ombudsmand, ophæver naturligvis ikke de partiers skyld, der ved hans lobbyvirksomhed lod sig misbruge til at stemme den igenem i Folketinget i juni 1983. En national katastrofe, en slags voldtægt af det danske folk, hvis skæbnesvangre følger vi først nu begynder at begribe.

Dette har jeg ønsket at sige i anledning af den forespørgsel, som de skyldige partier fra 1983 nu fremkommer med.

Jeg kunne afvise den med i al korthed at konstatere, at de har gjort ulykker nok, og at de ikke har noget krav på at blive taget alvorligt, når de nu gør anstalter over, at vi andre i de senere år har søgt at råde bod på den elendighed, de har ført ind over det danske folk. For det er jo situationen. Sammen med Dansk Folkeparti har regeringen så siden 2001 prøvet at rette op på den katastrofale indvandringspolitik og tage vare på befolkningens velfærd. Men jeg vil også sige noget om grundlaget for denne forespørgsel.

Forholdet er jo nemlig, at grundlaget for den kritik af den nuværende udlændingepolitik, som forespørgslen bygger på, er jura af en lige så ringe og lige så politisk ideologisk karakter som Hans Gammeltoft-Hansens fra 1983. Det er først og fremmest kritikken fra Institut for Menneskerettigheder, og det er i sammenhæng hermed menneskerettighedskommissær Gil-Robles' kritik.

Om begge dele vil jeg i al korthed sige, at det er usaglig og overfladisk kritik, der først og fremmest er at forstå som politiske, for ikke at sige propagandistiske udsagn. Læs blot konklusionen eller afrundingen af Institut for Menneskerettigheders omfattende skrift, hvor der spørges: Humanisme eller nationalisme? Det er et rent politisk propagandistisk udsagn, der naturligvis belyser eller stempler hele den foranstående tekst.

Læs videre i konklusionen og indrøm, at dette Institut for Menneskerettigheder ikke kan tages alvorligt som juridisk instans, det er politik, ideologi, for så vidt propaganda, der diskvalificerer sig selv som jura, og det er i den sammenhæng tankevækkende, at det er sådanne eksperter, der skal sidde i et ekspertudvalg.

På samme måde forholder det sig med Gil-Robles. Også han hører hjemme i en politisk ideologisk sammenhæng, som det fremgår både af hans notat og f.eks. af interviewet med ham i Jyllands-Posten den 19. september 2004.

Nej, der er ikke fugls føde i den kritik, som denne forespørgsel bygger på. Integrationsministeriet har tilbagevist kritikken lige så overbevisende, som den forhenværende minister punkterede Menneskerettighedskommissionens kritik af Flygtningenævnet på det sidste samråd i Integrationsudvalget før folketingsvalget.

Der er kun ét at sige til forespørgslen og til de partier, der fremkommer med den: I er vejet og fundet for lette.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Nu vil jeg bede ordføreren for Dansk Folkeparti om at være med i et lille tankeeksperiment. Hvis vi nu forestiller os, at der rent faktisk blev nedsat et ekspertudvalg, og at de kom frem til, at 28-års-reglen rent faktisk er – og det synes rimelig åbenbart – i strid med menneskerettighedernes artikel om, at man ikke må forskelsbehandle sine statsborgere, afhængigt af hvor længe de har været statsborgere; hvis vi nu forestillede os, at vi kom så vidt, ville Dansk Folkeparti så me-